

dem, der kører meget; og dem med de store Vogne, som slider stærkt paa Vejene, som kommer til at betale den største Skat, og man vil blive fritaget for en Række Ulemper med Tilmelding og Afmelding af Vogne, naar man lader dem staa i Vinterhalvaaret, og lign. Loven bliver da langt lettere at administrere, og de, der kører med disse Køretøjer, slipper for Ærgrelser. Nu er Automobilerne jo ikke mere Bykøretøjer, men det er Køretøjer, som i høj Grad benyttes ude omkring i Landet.

Jeg skal ogsaa sige et Par Ord om et Par af Udgiftsparagrafferne. Den højtærede Finansminister fremhævede den stærke Stigning, der var i Indenrigsministerens Budget, og udtalte, at denne stærke Stigning i høj Grad hidrørte fra de for Statens Vedkommende forøgede Udgifter til Aldersrenteloven, medens Finansministeren ogsaa fremhævede, at det Beløb, som de gamle vilde faa i Aldersrente, efter Tallet for det Kvartal, som man lagde til Grund for Beregningen, beløb sig til 62 Millioner sammenlignet med Alderdomsunderstøttelsens 60 Mill. Kr. Jeg maa fremhæve, at dette betyder, at de gamle i Byerne faar mindre efter Aldersrenteloven, end de hidtil har faaet. Der er jo ikke blot kommet flere til at nyde godt af Aldersrenten, men der er ingen Tvivl om, at Aldersrenteloven med sine faste Takster indeholder en afgjort Bedring for de gamle i de Kommuner, hvor Kommunalbestyrelserne og Sogneraadene har været karrige; men Loven betyder paa den anden Side en Nedgang for de gamle i Byerne. Den højtærede Finansminister fremhævede, at den Udgiftsstigning, som ved den nye Lov fremkom for Statens Vedkommende, skyldtes Fordelingen af Udgifterne med $\frac{7}{12}$ til Staten og $\frac{5}{12}$ til Kommunerne, og dette kunde give det Udseende af, at Kommunerne gennem Aldersrenteloven vilde slippe billigere. Jeg vil fremhæve som min Opfattelse, at dette ikke er Tilfældet; netop den Omstændighed, at Aldersgrænsen er sat op, vil bevirke, at Bykommunerne ingenlunde slipper billigere. Det gælder navnlig de større Byer. Forholdet er det, at Kampen for Tilværelsen tilspidser sig med Aarene og stærkere og stærkere, jo større Byerne er. Jo større Byerne er, desto vanskeligere vil det være for gamle, som naar op først i Treserne, at skaffe sig nogen Beskæftigelse; Muligheden derfor er langt større i Landkommunerne. Følgen deraf bliver, at Bykommunerne, og navnlig de større Kommuner, nødsages til at række disse gamle en hjælpende Haand, for at de kan holde sig fri af

Fattigvæsenet i de sidste Aar, inden de naar 65 Aars Alderen.

Jeg kender talrige Eksempler paa, at Bykommuner eller Kommuner med bymæssig Bebyggelse allerede hidtil, hvor 60 Aar har været Aldersgrænsen, har maattet hjælpe gamle i de sidste Aar før 60 Aars Alderen, for at disse kunde holde sig fri af Fattigvæsenet. Dertil har Kommunerne brugt betydelige Beløb af Hjælpekasserne. Jeg mener, at denne Haandsrækning burde ydes de vedkommende, og at det ogsaa i det lange Løb har været det billigste baade for Kommunerne og for Staten, det er ingenlunde billigere at faa de gamle ind under Fattigvæsenet. Jeg mener altsaa, at disse Penge som social Udgift har været vel anvendt; og jeg tror, at for de større Kommuner, navnlig de større Byer, vil det blive nødvendigt, efterhaanden som Aldersgrænsen stiger, at anvende betydelige Beløb til dette Formaal; og derfor vil den nye Ordning ikke paa Grund af Fordelingen blive billigere for Kommunerne men det vil sikkert blive dyrere. Da Hjælpekasserne ogsaa har andre Formaal at fyldestgøre end dette, beklager jeg, at Tilskuddet til Hjælpekasserne i Fjor blev nedsat fra 1 Million til 750 000 Kr., et Beløb, som ogsaa figurerer paa det foreliggende Finanslovsforslag, idet jeg formener, at der kan være Kommuner, som af de af mig fremhævede Grunde faar saa store Udgifter, at de maaske ikke fuldt ud vil træde hjælpende til dem, hvor det kunde være nødvendigt, og hvor dette for Samfundet vilde være billigst.

Af de andre Udgifter vil jeg nævne Udgifterne til Militærvæsenet. Marineministeriets Budget staar opført til 21 180 000 Kr. og Krigsministeriet til 32 272 000 Kr. eller et samlet Beløb paa 53 452 000 Kr. Det er Omkostningerne ved det Militærfølgelig, som gennemførtes i Huj og Hast, som skulde jages igennem i Sommeren 1922 under Feltraabet: Nedgang paa de militære Udgifter, og hvorigennem der efter min Mening skabtes en Militærordning, for hvilken Rammerne mangler, og hvorefter man smider Pengene i Grams paa samme Maade, som man under det radikale Styre gennem Krigsaarene smed et Utal af Timillioner i Grams til et Militærapparat. Denne Udgiftspost og den Udgiftspost, som drejer sig om en Forrentning af vor Statsgæld paa 53—54 Millioner, i heldigste Tilfælde, er tilsammen større end Statens samlede Indtægt paa Indtægtsparagraffen 5 i Finansaaaret 1913—14. Jeg tror derfor, man skal undlade i Pressen og i Taler, naar man er ude hos Vælgerne, at spaa, at ikke alene